

Rolnummer 2616
Arrest nr. 63/2004 van 28 april 2004

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 104, eerste lid, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 en de artikelen 136, 141, 142 en 143 van hetzelfde Wetboek, zoals die van kracht waren voor de aanslagjaren 1997 en 1998, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Aarlen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij vonnis van 21 januari 2003 in zake N. Sizaire tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 27 januari 2003, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Aarlen de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Is er schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre, met toepassing van artikel 104, eerste lid, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, de door een belastingplichtige gestorte sommen of gemaakte kosten ter uitvoering van een onderhoudsverplichting (hierna de onderhoudsplichtige) enkel aftrekbaar zijn van zijn totale netto-inkomen op voorwaarde onder meer dat de gerechtigde van de onderhoudsverplichting (de onderhoudsgerechtigde) niet deel uitmaakt van zijn gezin ? Vormt het enkele feit dat de onderhoudsgerechtigde deel uitmaakt van het gezin van de onderhoudsplichtige een objectief verschillende situatie die voldoende is om ten aanzien van de onderhoudsplichtige een fiscale behandeling te verantwoorden - dit wil zeggen de weigering van aftrek van de ter uitvoering van zijn onderhoudsverplichtingen gemaakte kosten - die verschilt van diegene waaraan de onderhoudsplichtige is onderworpen die eveneens dezelfde kosten maakt krachtens dezelfde onderhoudsverplichting ten aanzien van een onderhoudsgerechtigde die niet deel uitmaakt van zijn gezin en die, in dat geval, de kosten kan aftrekken ?

2. Is er schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre, met toepassing van de artikelen 136, 141, 142 en 143 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 zoals van kracht voor de aanslagjaren 1997 en 1998, alle sommen (onder voorbehoud van artikel 143, 5°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992) die gestort zijn door een belastingplichtige ter uitvoering van een onderhoudsverplichting (hierna de onderhoudsplichtige) bestaansmiddelen vormen van de gerechtigde van die verplichting (hierna de onderhoudsgerechtigde) in de zin van artikel 136 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, uitsluitend wanneer hij geen deel uitmaakt van het gezin van de onderhoudsplichtige ? Vormt het enkele feit dat de onderhoudsgerechtigde geen deel uitmaakt van het gezin van de onderhoudsplichtige een objectief verschillende situatie die voldoende is om ten aanzien van de onderhoudsgerechtigde een fiscale behandeling te verantwoorden - dit wil zeggen dat te zijnen aanzien alle ter uitvoering van een onderhoudsverplichting gestorte sommen in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen in de zin van artikel 136 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 -, die verschilt van diegene waaraan de onderhoudsgerechtigde is onderworpen wanneer hij van de onderhoudsplichtige sommen ontvangt terwijl hij deel uitmaakt van zijn gezin ? »

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- N. Sizaire, wonende te 6723 Habay-la-Vieille, rue Sainte-Odile 29;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 18 november 2003 :

- zijn verschenen :

. Mr. N. Martens, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. M. Thiry en Mr. C. Delait, advocaten bij de balie te Aarlen, voor N. Sizaire;

. Mr. J. Wildemeersch *loco* Mr. J.-F. Jeunehomme, advocaten bij de balie te Luik, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers R. Henneuse en E. Derycke verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeshil*

N. Sizaire heeft voor de verwijzende rechter - uitspraak doende in zijn fiscale kamer - beroep ingesteld tegen de aanslagen die te haren name waren gevestigd in de personenbelasting en gemeentebelasting voor de aanslagjaren 1997 en 1998.

Zij betwist het feit dat de fiscus ten aanzien van haar dochter de hoedanigheid van kind ten laste heeft ingetrokken doordat het plafond van toegestane inkomsten is overschreden door de sommen die haar vader als bijdrage in de studiekosten heeft gestort. In ondergeschikte orde zou een dergelijke oplossing enkel verantwoord zijn voor zover de moeder wordt toegestaan de sommen die zij zelf heeft moeten uitgeven als studiekosten fiscaal af te trekken.

Nadat de rechter heeft opgemerkt dat zowel de bijdragen die worden betaald ten voordele van een kind als de bijdrage in de studiekosten die voor dat kind worden gemaakt, in de zin van het Wetboek van de inkomstenbelastingen (W.I.B.) bestaansmiddelen van dat kind vormen, gaat hij in op de door de verzoekende partij aangevoerde verschillen in behandeling, die zowel zouden worden gemaakt onder uit de echt gescheiden ouders als onder kinderen die door de eerstgenoemden gestorte sommen genieten, naargelang het kind al dan niet uitmaakt van hun gezin. Bijgevolg stelt hij de beide hiervoor geciteerde prejudiciële vragen.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

Memorie van N. Sizaire, verzoekende partij voor de verwijzende rechter

A.1.1. In haar memorie onderstreept die partij in de eerste plaats dat de onderhoudsverplichting die bij artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten laste wordt gelegd van de ouders onafhankelijk is van de burgerlijke staat van de ouders; alle materiële of financiële prestaties die zij op zich nemen worden verricht ter uitvoering van het voormelde artikel 203 en vertonen het karakter van onderhoudsbijdragen.

A.1.2. Wat specifiek de eerste prejudiciële vraag betreft wordt aangevoerd dat, doordat artikel 104, eerste lid, 1°, van het W.I.B. 1992 de aftrekbaarheid van dergelijke bijdragen afhankelijk maakt van het feit dat het begunstigde kind niet deel uitmaakt van het gezin van de schuldplichtige van de genoemde prestaties, het de ouder zou discrimineren tot wiens gezin het kind ten gunste van wie die ouder dergelijke uitgaven doet, behoort.

Het criterium dat is afgeleid uit het feit of het kind al dan niet tot het gezin van de onderhoudsplichtige behoort zou niet redelijkerwijze verantwoord zijn.

Memorie van de Ministerraad

A.2.1. Nadat de Ministerraad het begrip gezin nader heeft verklaard in de zin van artikel 104, 1° en 2°, van het W.I.B. 1992, onderstreept hij, teneinde het verschil in behandeling te verantwoorden, het verband tussen « de aftrekbaarheid ten gunste van diegene die de uitkering of de toelage betaalt en de belasting op de geïnde sommen voor de begunstigde ». Ter staving van die stelling wordt de aandacht gevestigd op een arrest van het Hof van Cassatie van 2 december 1969, waaruit zou blijken dat het feit dat een onderhoudsuitkering ten aanzien van de onderhoudsgerechtigde wordt belast een overlapping vormt met het feit dat datzelfde bedrag niet wordt afgetrokken ten aanzien van de onderhoudsplichtige.

Uit dat verband - dat op pragmatische en coherente criteria zou berusten - wordt afgeleid dat « datgene wat niet zou kunnen worden afgetrokken door de onderhoudsplichtige om reden dat de sommen die hij stort en de kosten die hij maakt bestemd zijn ' voor een onderhoudsgerechtigde die deel uitmaakt van zijn gezin ' niet zullen worden belast ten aanzien van de begunstigde ».

De Ministerraad verwijst ten slotte, wat betreft de eerste vraag, naar de rechtspraak van het Hof in verband met de vereenvoudigende categorieën alsmede naar de rechtspraak volgens welke het Hof zich niet een even uitgebreide beoordelingsbevoegdheid toekent als die van de wetgevende vergaderingen.

A.2.2. De Ministerraad betoogt tevens dat het in het geding zijnde verschil in behandeling verantwoord is door de aard zelf en de voorwaarden van vervulling van de onderhoudsverplichting.

Nadat de Ministerraad heeft opgemerkt dat men zich bij het onderzoek van het dossier moet beperken tot de enkele in het geding zijnde onderhoudsverplichting - namelijk diegene waarin, krachtens artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek, ten laste van de vader en moeder jegens hun kind is voorzien -, zet hij de specifieke kenmerken van die onderhoudsverplichting uiteen, kenmerken die, volgens hem, het in het geding zijnde verschil in behandeling kunnen verantwoorden.

Wanneer het gezin als gemeenschap bestaat wordt die onderhoudsverplichting volbracht op de verblijfplaats van de echtgenoten; in dat geval heeft ze een onbepaald en niet specifiek geldelijk karakter en kan ze bovendien naar gelang van de omstandigheden variëren. Indien daarentegen het gemeenschappelijke gezinsleven wordt verbroken, zal de van het gezin gescheiden echtgenoot ertoe worden gebracht de hiervoor vermelde nadere regels voor het volbrengen van zijn plicht te vervangen door een strikt geldelijke vorm ervan.

Het specifieke karakter van elk geval verantwoordt dat, in het eerste geval, de wetgever fiscale voordelen in aanmerking heeft genomen zoals de belastingvermindering voor personen ten laste, het innemen van kinderbijslag, de toekenning van studiebeurzen, enz., maar in het tweede geval een systeem van aftrekbaarheid in aanmerking heeft genomen.

Memorie van antwoord van N. Sizaire

A.3.1. In die memorie antwoordt N. Sizaire, wat betreft het in A.2.1 uiteengezette argument van de Ministerraad, dat de wetgever bij zijn zorg om een dubbele belasting te vermijden van de feitelijk gescheiden en de uit echt gescheiden echtgenoten rekening dient te houden met het feit dat artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek op ongedifferentieerde wijze aan de beide ouders dezelfde onderhoudsverplichting oplegt, ongeacht hun burgerlijke staat. Bovendien wordt een andere oplossing aangevoerd die erin zou bestaan de gestorte sommen - zoals dat het geval is wanneer gehuwde ouders hun onderhoudsverplichting financieel volbrengen - niet aan te merken als inkomsten, met als gevolg dat de aftrekbaarheid ten aanzien van de feitelijk gescheiden of uit de echt gescheiden schuldplichtige niet meer verantwoord zou zijn. Een dergelijke oplossing zou, volgens die memorie, ertoe leiden dat « elke ouder, gehuwd, feitelijk gescheiden of uit de echt gescheiden, zijn onderhoudsverplichting onder dezelfde omstandigheden zou volbrengen », aangezien dan onder de schuldplichtigen van onderhoudsuitkeringen geen enkel verschil in behandeling meer wordt gemaakt.

A.3.2. Wat betreft het argument dat door de Ministerraad (A.2.2) wordt afgeleid uit de aard van de in artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek vervatte onderhoudsverplichting en uit de omstandigheden waarin ze

wordt volbracht, werpt N. Sizaire tegen dat het onderscheid tussen de onderhoudsverplichting die wordt volbracht *in natura* en diegene die, ter vervanging daarvan, zou worden volbracht in geld wanneer de ouders uit de echt gescheiden of feitelijk gescheiden zijn, geen enkele steun vind in de tekst van artikel 203. Daarentegen moet een onderscheid worden gemaakt tussen financiële prestaties en diegene die dat niet zijn: zowel eerstgenoemde als laatstgenoemde worden echter aan de ouders opgelegd ongeacht hun hoedanigheid van gehuwde, uit de echt gescheiden of feitelijk gescheiden ouders.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

Memorie van N. Sizaire

A.4. Voor dat deel zouden de artikelen 90, eerste lid, 3°, 136, 141 en 142 van hetzelfde Wetboek een niet verantwoord verschil in behandeling maken tussen de kinderen ten gunste van wie de in artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek bedoelde onderhoudsverplichting wordt volbracht, naargelang hun ouders samen al dan niet een gezin vormen; het is immers enkel in dat tweede geval dat de als bijdrage gestorte sommen zouden worden beschouwd als bestaansmiddelen, die bijgevolg ertoe kunnen leiden dat het plafond vanaf hetwelk het begunstigde kind niet langer wordt beschouwd als zijnde ten laste, wordt overschreden. Het optrekken van dat plafond bij de wet van 10 augustus 2001 - die echter niet toepasbaar is op de voor de verwijzende rechter in het geding zijnde belastingjaren - zou bevestigen dat het vorige bedrag van dat plafond ontoereikend was.

Memorie van de Ministerraad

A.5. Wat betreft die tweede vraag is de Ministerraad van mening dat «er voor elk van de beoogde feitelijke situaties geen verschil in behandeling is, aangezien de ‘in de zin van artikel 136 van het W.I.B. 1992 bedoelde bestaansmiddelen’ fiscaal op dezelfde wijze worden behandeld ten aanzien van elke onderhoudsgerechtigde». Aan de hand van een cijfervoorbeeld zet die partij uiteen dat wanneer een onderhoudsplichtige een onderhoudsuitkering stort aan een onderhoudsgerechtigde die deel uitmaakt van zijn gezin - en de fiscus die situatie kent -, die uitkering eveneens bestaansmiddelen zal vormen in de zin van het voormelde artikel 136, en in aanmerking zal worden genomen ten belope van 80 pct. van het bedrag ervan.

De Ministerraad voegt daaraan toe dat het «onderscheid tussen de onderhoudsgerechtigde kinderen naargelang ze al dan niet deel uitmaken van het gezin van de onderhoudsplichtige in werkelijkheid enkel invloed heeft ten aanzien van de ouder van het gezin waarvan het kind deel uitmaakt, aanzien het bedrag van de bestaansmiddelen van het kind in aanmerking wordt genomen om te bepalen of het betrokken kind al dan niet het recht kan openen op een verhoging van het vrijgestelde bedrag». Aangezien dat verschil in behandeling echter niet door de verwijzende rechter aan het Hof is voorgelegd, kan het dat niet onderzoeken.

Memorie van antwoord van N. Sizaire

A.6. Die partij betwist de in A.5 uiteengezette stelling van de Ministerraad. Aangezien een uitkering die door een ouder wordt gestort aan een kind dat deel uitmaakt van zijn gezin geen diverse belastbare inkomsten vormt in de zin van artikel 90, eerste lid, 3°, van het W.I.B. 1992, zou die uitkering niet kunnen worden beschouwd als bestaansmiddelen van het kind in de zin van artikel 136 van datzelfde Wetboek.

Aangezien bovendien, enerzijds, het begrip kind ten laste in het geding is in de in de tweede prejudiciële vraag beoogde bepalingen en, anderzijds, dat begrip doorslaggevend is wat betreft de verhoging van de belastingvrije som, wordt het op dat vlak opgemerkte verschil in behandeling, volgens N. Sizaire, wel degelijk gedekt door de tweede prejudiciële vraag, in tegenstelling tot wat de Ministerraad beweert.

Memorie van antwoord van de Ministerraad

A.7.1. In hoofddeorde zet de Ministerraad uiteen dat het verschil in behandeling op het vlak van het voordeel van de vermindering voor kinderen ten laste niet alleen de onderhoudsgerechtigden - namelijk de begunstigde kinderen - betreft maar de ouders, naargelang zij al dan niet samen een gezin vormen; er wordt opgemerkt dat dat verschil in behandeling niet het door de verwijzende rechter uiteengezette verschil is, dat zich beperkt tot de fiscale regeling van de bestaansmiddelen die het kind krijgt.

A.7.2. In ondergeschikte orde betoogt de Ministerraad dat de vergelijking die is gemaakt op het vlak van het voordeel van een verhoging van het belastingvrije bedrag van inkomsten, betrekking heeft op niet vergelijkbare categorieën van belastingplichtigen, namelijk ouders die een en hetzelfde gezin vormen, enerzijds, en ouders die twee afzonderlijke gezinnen vormen, anderzijds.

De afschaffing van de belastingvermindering voor een persoon ten laste wanneer de bestaansmiddelen van die persoon het door de wetgever vastgestelde inkomensplafond overschrijden, vindt precies haar verantwoording in het feit dat die bestaansmiddelen, die per definitie meer bedragen dan het in aanmerking genomen plafond, het verlies van het voordeel van de belastingvermindering compenseren.

De Ministerraad zet bovendien uiteen dat het in de tweede vraag opgeworpen verschil in behandeling « geenszins voortvloeit uit een verschillende toepassing van wettelijke criteria zonder objectieve en redelijke verantwoording maar enkel uit de vorm die de ouder(s) heeft (hebben) willen geven aan de wijze zelf waarop ze hun onderhoudsverplichtingen volbrengen ». De tenlasteneming van kosten die ten gunste van een kind zijn gemaakt door de ouder met wie het niet samenleeft zou aldus niet worden beschouwd als bestaansmiddelen van dat kind - en zou dus geen gevolg hebben voor zijn hoedanigheid van kind ten laste of niet; daarentegen zou een door de ouders betaalde uitkering aan het kind dat met hen samenleeft wel een bestaansmiddel kunnen vormen in de zin van artikel 136 van het W.I.B. 1992. Daaruit wordt afgeleid dat « ongeacht het beoogde geval, het voordeel van de toekenning van een vermindering voor een kind ten laste op de uitvoering van dezelfde wettelijke criteria berust en niet het minste verschil in behandeling uitmaakt ».

- B -

De in het geding zijnde bepalingen

B.1. De prejudiciële vragen hebben betrekking op de artikelen 104, eerste lid, 1°, 136, 141, 142 en 143 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (W.I.B. 1992), zoals ze van toepassing waren op de aanslagjaren 1997 en 1998.

In zoverre de artikelen 90, 3°, en 132 van het W.I.B. 1992 medebepalend zijn voor het onderzoek van de voormelde bepalingen, kunnen ze door het Hof in zijn toetsing worden betrokken.

Ten gronde

B.2.1. De prejudiciële vragen hebben betrekking op het in aanmerking nemen in de personenbelasting van onderhoudsuitkeringen voor de aanslagjaren 1997 en 1998.

B.2.2. De eerste prejudiciële vraag beoogt van het Hof te vernemen of artikel 104, eerste lid, 1°, van het W.I.B. 1992 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat een

belastingplichtige de in die bepaling bedoelde onderhoudsuitkering mag aftrekken van zijn netto-inkomsten, op voorwaarde dat de onderhoudsgerechtigde geen deel uitmaakt van zijn gezin, terwijl de onderhoudsplichtige die een onderhoudsbijdrage betaalt krachtens dezelfde onderhoudsverplichting, die kosten niet mag aftrekken wanneer de onderhoudsgerechtigde deel uitmaakt van zijn gezin.

B.2.3. De tweede prejudiciële vraag strekt ertoe van het Hof te vernemen of de artikelen 136, 141, 142 en 143 van het W.I.B. 1992, zoals van toepassing voor de aanslagjaren 1997 en 1998, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden doordat ze een onderscheid invoeren tussen onderhoudsgerechtigden naargelang zij al dan niet deel uitmaken van het gezin van de onderhoudsplichtige, nu enkel de onderhoudsuitkering die de onderhoudsgerechtigde ontvangt van de persoon met wie hij geen gezin vormt, in aanmerking wordt genomen bij het bepalen van de netto-inkomsten bedoeld in artikel 136 van het W.I.B. 1992.

B.3.1. Uit de bepalingen waarover het Hof wordt ondervraagd en uit de motieven van de verwijzingsbeslissing blijkt dat de fiscale situatie van de onderhoudsgerechtigde in het geschil ten gronde niet rechtstreeks in het geding is, nu dat geschil enkel betrekking heeft op de fiscale situatie van de onderhoudsplichtige, *in casu* de moeder. De situatie van de onderhoudsgerechtigde is slechts onrechtstreeks aan de orde in zoverre zijn inkomsten medebepalend zijn voor het feit of hij al dan niet fiscaal ten laste is van de persoon met wie hij een gezin vormt.

B.3.2. Hieruit volgt dat het Hof de in het geding zijnde bepalingen moet onderzoeken in zoverre ze een onderscheid invoeren tussen twee categorieën van belastingplichtigen die een onderhoudsbijdrage verschuldigd zijn krachtens dezelfde wettelijke verplichting, en waarvan de ene met de onderhoudsgerechtigde een gezin vormt en de andere niet.

B.4.1. Krachtens artikel 104, eerste lid, 1°, van het W.I.B. 1992 zijn onderhoudsuitkeringen die de belastingplichtige heeft betaald aan personen die geen deel uitmaken van zijn gezin, aftrekbaar van de gezamenlijke netto-inkomsten tot beloop van 80 pct., wanneer ze verschuldigd zijn krachtens een wettelijke onderhoudsverplichting, waaruit wordt afgeleid dat ze in verhouding moeten staan tot de behoeften van de

uitkeringsgerechtigde. De uitkering moet regelmatig zijn en worden verantwoord door bewijskrachtige stukken.

De betaalde onderhoudsuitkeringen vormen diverse inkomsten van de uitkeringsgerechtigde op grond van artikel 90, 3°, van hetzelfde Wetboek en hierop wordt hij belast.

B.4.2. Voor de onderhoudsplichtige die met de onderhoudsgerechtigde een gezin vormt zijn de sommen betaald ter uitvoering van een wettelijke onderhoudsverplichting niet fiscaal aftrekbaar. De personen die deel uitmaken van het gezin van de belastingplichtige worden evenwel in de personenbelasting op een andere wijze in aanmerking genomen.

Artikel 132 van het W.I.B. 1992 voorziet in een verhoging van de belastingvrije som voor de belastingplichtige met personen ten laste volgens de voorwaarden bepaald in de artikelen 136 en volgende van hetzelfde Wetboek. Om als ten laste te worden beschouwd, mogen de nettobestaansmiddelen van de betrokkene niet boven een door de wet bepaald bedrag liggen (artikel 136). Voor kinderen ten laste van een alleenstaande belastingplichtige wordt dat plafond verhoogd (artikel 141). De belastingvrije som voor kinderen ten laste neemt progressief toe met het aantal kinderen (artikel 132).

In tegenstelling tot de onderhoudsuitkering ontvangen van de onderhoudsplichtige met wie de onderhoudsgerechtigde geen gezin vormt, wordt de bijdrage ontvangen van de ouder met wie de onderhoudsgerechtigde een gezin vormt, niet belast op grond van artikel 90, 3°, van het W.I.B. 1992.

B.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat onderhoudsplichtigen waarvan de ene een gezin vormt met de onderhoudsgerechtigde en de andere niet, op het vlak van het in aanmerking nemen van onderhoudsuitkeringen in de personenbelasting, onderworpen zijn aan een geheel verschillende belastingregeling met eigen modaliteiten en een eigen interne logica.

B.6.1. De keuze van de wetgever om de aftrek slechts toe te staan indien de onderhoudsgerechtigde met de onderhoudsplichtige geen gezin vormt, steunt op een objectief en pertinent criterium, namelijk de gezinssituatie van de betrokkene.

Het feit dat artikel 104, eerste lid, 1°, van het W.I.B. 1992 die aftrek niet toestaat aan de belastingplichtige die met de onderhoudsgerechtigde een gezin vormt, kan niet als onevenredig worden beschouwd, vermits deze het voordeel van de verhoging van de belastingvrije som kan genieten.

B.6.2. De in het geding zijnde regeling heeft voordelen en nadelen die elkaar in evenwicht houden. Het is niet omdat in een specifiek geval, wanneer bepaalde in de wet gestelde grenzen worden overschreden, bepaalde voordelen verloren kunnen gaan of bepaalde nadelen kunnen ontstaan, dat de regeling discriminerend is.

B.7. Het staat aan de wetgever erover te waken de toegelaten netto-inkomsten, opdat een persoon ten laste is in de zin van de artikelen 132 en 136 van het W.I.B. 1992, te bepalen op een niveau dat billijk is en aan te passen indien de financiële of maatschappelijke evolutie dat vereist.

B.8. De prejudiciële vragen dienen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 104, eerste lid, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, enerzijds, en de artikelen 136, 141, 142 en 143 van dat Wetboek, anderzijds, zoals van toepassing voor de aanslagjaren 1997 en 1998, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet doordat ze inzake onderhoudsuitkeringen in een verschillende regeling voorzien naargelang de belastingplichtige met het kind al dan niet een gezin vormt.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 28 april 2004.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior